

SZÍV ERNŐ

A regény és az ujjam

Néhány napja a klubban találkoztam a fiatal íróval. Éppen azt bámultam, hogy a híres színházmuzsikus hogyan zongorázik az egészen új, fehér hangszeren, amikor a fiatal író, akinek a minap jelent meg a regénye, ha jól tudom, az első, és máris milyen kedves visszhanggal, odalépett hozzám, és megkérdezte, miért vágok ilyen fájdalmas képet a kuplédalocskák hallatán, hát hiszen ezek nem nagy fájdalmak, ezek csak pillangók, könnyű lebegésű kiskendők, karmesterpálcára tűzött bugyikák, amikkel bejelentik a testi, lelki békét és a könnyű ölelések igényét. Elmúlsz, mint a parfüm, nem? Igen, mondtam a fiatal írónak, de nagyon fáj az ujjam. Itt, mutattam neki a mutatóujjamat, a hegyén kirepedt, a téli hónapok alatt sokszor tesz ilyet a bőröm, mert ki nem állhatja a fagyot, a hideg gomolygását, és különösen az ujjbegyen kellemetlen a repedés, ami, jóllehet tűszúrásnál nem nagyobb, mégis úgy fáj, hogy kiül a kín az ember könnyáztatata, regény szántotta ábrázatára. És nem csak ez, hanem hogy az írás milyen fájdalom, kisfiam! A munka! A gépelés, kérlek szépen. Mert jó, magyaráztam bölcsen, regény írásakor, amikor belelendülünk, akár tucatszámra is leverünk egy délelőtt, hát nem?, és ilyenkor én például sokat járok a csaphoz, és hideg vízzel hűtöm a két sajtó mutatóujjamat. Tudjuk, a regény tönkreteszi a derekat, az ujjat és a legboldogabb párkapcsolatra is ziláló hatással van. Ühüm, bólogatott a fiatal író, és úgy nézett rám, mintha a Hold sötétebb feléről szónokoltam volna. De kérlek, miért nem használod a többi ujjadat?, kérdezte aztán ártatlanul, mintegy mellékesen, és én szintúgy ártatlanul azt válaszoltam, hogy de hát én két ujjal gépelek. Így tudok, kisfiam. Így tanultam meg, még az Erikával. Ajaj, de már éreztem, hogy baj van. Láttam, hogy a gyerekek manapság úgy ülnek be az előadásra, hogy miközben folyamatosan a professzort nézik, aközben vakon fölgépelik maguknak az előadást, és egyúttal meg is szerkesztik. A fiatal író is nyilván így írja az első regényét, én meg itt küszködöm a két szerencsétlen ujjammal, amiket dörzsölgetni, hűteni, tornáztatni kell, a legnagyobb fájdalmak közepette írok meg nagy mulatozásokat, humoros, ironikus szituációt, feltámadást vagy egy olyan szerelmi jelenetet, ami a legszemérmesebb, titokban képzelődő, tempomjáró háziasszonyból is vadmacskát varázsol. Legalábbis, gondolom én. Most meg a fiatal író nézett úgy, mintha fájna neki. Két ujjal gépelni? Két ujjal szántani a fikció szentséges szántó földjén?! Na, nem. Hogy ő ezt nem hiheti, nem is hiszi. És tényleg nem hitte el. Magamra hagyott, mint egy felesleges kabátkát. Én meg azért észrevettem, hogy az est folyamán, miközben ide-oda szálltak a kuplék pillangói, többször a fájó ujjamra téved a tekintete. És ilyenkor, mint aki valami érthetlent, valami felháborítót, valami végletesen irracionálist lát, megcsóválja a szép, ősz hajszálaktól mentes, okos fejét.